

Duchovní vůdce člověka.

Poté, co jsme si prohlédli nejbližší okolí člověka této země, je dán základ k tomu, upřít také pohled na jeho vedení, které mu stojí po boku a pomáhá mu.

Je také nutné, aby o tom bylo aněco řečeno; neboť právě v tom a o tom bylo vyřčeno mnoho nesmyslů lidmi, kteří vůbec v nějaké vedení věří nebo o něm něco ví, že by se člověk mnohdy chtěl usmívat, kdyby to nebylo tak smutné.

Smutné je to proto, že povaha lidského ducha opět jednou zřetelně ukazuje v jeho podivném úsilí, že se chce pokládat za každou cenu za nejvýše cenného. Nemyslím si, že je ještě nutné uvádět k tomu příklady; neboť každý můj čtenář se snad již někdy musel seznámit s takovými lidmi, kteří mluví o svém „vysokém“ vedení nebo o vůdci samotném, kterého chtějí zřetelně cítit, a ... přece však podle jeho tichého naléhání nejednají.

To sice k tomu nedodají, avšak právě takoví, kteří o vedení mnoho vyprávějí, domnívají se, že s ním mají „kamarádský vztah“, jednají zřídka kdy nebo jen zčásti, většinou však vůbec ne tak, jak by vedení chtělo. S tím je možné u takovýchto lidí téměř jistě počítat. Je to pro ně jen příjemnou zábavou, nic víc. Chovají se asi jako příliš rozmazlené děti, naparují se tím a chtějí tím snad v první řadě především dokázat, kolik úsilí je jim „shůry“ věnováno.

Jejich vůdce je ovšem vždy „zcela jistě vysoký“, tam, kde to neupřednostňují, tuší v tom někoho milovaného, o ně velmi ustaraného, něžného příbuzného. Avšak ve více než tisíci případech

to má být Ježíš sám, který k nim přichází ze Světla, aby je varoval nebo pochválil, ano, on také někdy k nim, je-li tázán, mluví o jim dobře známých lidech příznivě nebo nepříznivě.

O tom pak velmi rádi mluví s uctívou bázní, přičemž však lze beze všeho poznat, že tato úcta neplatí Synu Božímu, nýbrž okolnosti, že oni osobně jsou hodni takového starostlivosti. Jasně řečeno: je to úcta před sebou samými!

Každý člověk, jemuž se takového osoby svěřují, a ony baží po tom, oznámit to pokud možno mnoha lidem, může se rychle dovědět pravdu toho, co zde říkám, pokud bude mít o takovýchto sděleních pochybnost! Pak ukáží tito sdílící lidé dotčenost, která může být jen v uražené ješitnosti!

Jste pro ně vyřízení nebo „máte u nich dohráno“, jak se tak pěkně popisuje smýšlení takto dotčených v lidové mluvě. Budou na vás ještě shlížet jen s pohrdáním.

Je také jisté, že se pak svého vedení budou na vás vyptávat, jakmile se jen k tomu naskytne příležitost, a vysoce spokojeni přijímají odpověď, kterou dříve již očekávali; neboť jejich vůdce je přece současně jejich přítel a, pokud není podle jejich mínění samotným Synem Božím, tak vidí ve svém vůdci spíše úslušného komorníka, kterému se se vším svěřují, protože on to přece již všechno ví, a který čeká jen na to, až dostane příležitost, aby sdělil potvrzení nebo nutné rady.

Jděte a bádejte, pozorujte správným způsobem; budete to všechno velmi brzy nacházet potvrzené až do znechucení! Budete-li také jednou tak odvážní mnohé z toho označit za hloupost, pak musíte pro sebe co nejrychleji vyhledat úkryt,

nechcete-li být kamenováni. Jestliže to dnes nemůže nastat hrubohmotným způsobem, tak morálně zcela určitě. Tím si můžete být jisti.

Zcela důvěrně a s hlubokou vážností se to s pokryteckou soustrastí sděluje, jde to od úst k ústům, od dopisu k dopisu. Pod rukou, avšak s velkou horlivostí a jistotou, která ukazuje dovednost vykopat vám hrob, aby vaši zvrhlosti a nebezpečnosti byl stanoven zasloužený cíl.

Tito lidé tuší nebezpečí, které tímto ohrožuje jejich hodnověrnost. Především si však nechtějí nechat vzít příležitosti, které jsou tak vhodné k překrásnému pozvedání hodnoty jejich osobnosti. „Vysoké“ vedení je přece toho důkazem, i když ti ubozí bližní z toho ještě nemohou nic vidět. A **proto** o to bojují.

Taková, a ne jiná je domýšlivost těchto lidí, která se zřetelně vyjadřuje ve způsobu žvanění o jejich vedení. Chtějí se tím **uplatnit**, avšak ne snad, aby láskyplně pomáhali bližním, nýbrž chtějí být obdivováni a jsou rádi, je-li jim záviděno.

Abyste byli nyní i v tomto vědoucí, chci vás rád přivést k poznání zákonů, které vedení **podmiňují**; neboť ani tato nepodléhají žádné libovůli, nýbrž jsou s vámi vpletena do vláken vašeho osudu!

Všechno ve stvoření je přece vzájemně působící a tento zákon vzájemného působení spočívá také v tajemství určení vašeho vedení. Nenajdete žádnou mezeru, nikde žádné prázdné místo, kde by bylo možné něco přidat, co tam podle zákona bezpodmínečně nepatří.

Po posledních přednáškách si dnes přece již můžete představit, jak kolem vás běží mnohá vlákna, která jsou s vámi propletena a vy s nimi. Avšak to je jen malá část z toho. A ve velkém, vás obklopujícím tkanivu není žádná trhlinka! Nic nemůže být svévolí vsunuto nebo zastrčeno, zde nelze nic vnutit, není možné ani žádné boření nebo odloučení se, aniž by to skrze vás nebylo vybojováno a vyžito podle zákona.

Nejinak je tomu proto také s vaším vedením! Vedení, které máte, je s vámi pevně spojeno nějakým způsobem. V mnoha případech skrze přitažlivost stejného druhu!

Tak mnohý vůdce může a má činností vedení **pro sebe** při tom rozuzlit dění, které ho samotného váže na těžkou hrubohmotnost. To je pro vás nové, a přece snadno srozumitelné. Tím, že se ten, kdo vede, snaží nějakým způsobem pozemského člověka při vedení uchránit před tím, aby se nedopustil na zemi stejných chyb, které sám spáchal a k nimž má pozemšťan sklon, tak uvolňuje se **tím** jeho vina také v těžké hmotnosti, aniž by se musel pro to zvláště inkarnovat. Neboť účinek jeho vedení projevuje se **na zemi**, kde kdysi chyboval, skrze chráněnce, kterého smí vést. Tím uzavírá se mnohý kruh událostí také pro obyvatele onoho světa přesně tam, kde se uzavřít musí, aniž by se ten, kdo je na tato vlákna na onom světě poután, potřeboval ještě jednou kvůli tomu vtělit na zem.

Je to jednoduché dění, které odpovídá zákonu, a přece tím poskytuje ulehčení tomu, kdo vede pozemského člověka, a současně dává také výhody pozemským lidem.

Právě zákon přitažlivosti stejnorodého snadno přivádí velmi mnohé, kteří chtějí vést, do blízkosti **takových** pozemských

lidí, kteří v sobě nesou určitou stejnorodost a kterým hrozí, že upadnou do stejných chyb, kterým již ten, kdo chce vést, kdysi podlehl. A tento zákon vytváří pak vlákna, která spojují vůdce s chráněncem.

Pozorujte tím jednou zcela přesně milost, která vzájemně působící spočívá v tomto ději pro obě strany, pro vůdce a pro toho, koho skrze vzájemné působení v zákoně přitažlivosti stejného druhu je samočinně nucen vést nebo, řekněme je omilostněn vést!

A těch milostí je ještě mnoho, které vyrůstají jen z tohoto **jednoho** děje; neboť při tom vybíhají nová vlákna do všech stran, která v sobě opět nesou vzájemné působení a na mnohých místech posilují, povznášejí, podporují, uvolňují ty, kteří jsou s těmito oběma zúčastněnými spojeni. Neboť milost, láska spočívá zcela jedině v účincích **veškerých** zákonů, které jsou ve stvoření a které se nakonec sbíhají vzhůru do velikého základního zákona: zákona lásky!

Láska je přece **všechno**! Láska je spravedlnost a je také čistota! Není žádného rozdělení těchto tří. Tato trojice je jednotou a v tom opět spočívá dokonalost. Dbejte těchto mých slov a vezměte je jako klíč pro všechno dění ve stvoření!

Vám, kteří znáte mé Poselství, je zcela samozřejmé, že vždy nejprve to, co je vám nejbližší, může najít spojení, protože k tomu musí být dány zcela určité předpoklady, které nepřipustí žádnou mezeru.

Tak spočívá tedy v zákoně stvoření, že vůdce, který se s vámi bude chtít spojit, může být spojen jen **tehdy**, pokud on sám

má ještě schránu, tedy nese na sobě takové tělo, které stojí ve svém druhu nejbližší tom vašemu, aby mohlo zachytit vlákno, které vás s ním má spojit.

Z toho musíte učinit závěr, že to vůbec nemůže být „zcela jistě vysoký duch“, který vás vede; neboť jen ten, kdo je této zemi ještě dostatečně blízko, může vést pozemského člověka, jinak je mu všechno příliš cizí, a to by ani nemělo smysl, ani by vám to nemohlo přinést velký užitek, pokud by tam byla trhlina. Oba by si pak nerozuměli. Ani vůdce svému chráněnci, ani on svému vůdci.

Jediná trhlina musela by znemožnit úspěšné vedení. Avšak není žádných trhlin v zákonitosti dění ve stvoření! Tedy ani v tomto; neboť jedna jediná trhlina by dala samotnému velkému dílu stvoření zcela se zhroutit.

Mezi vůdcem a vedeným je tedy přímé vzájemné působení, které je podmíněno přitažlivostí stejného druhu.

Pokud se nyní chcete zeptat, jak je možné, že také někdy k vedenému na zemi přichází něco z vyšších duchovních míst, tak tyto výjimky nevyvrací zákon. Potřebujete jen k tomu domyslet, že tentýž zákon, který vám poskytuje bezprostředního vůdce, poskytuje i **jemu** vůdce a tomu opět také a tak dále. Je to jen **jeden** zákon, který tvoří **celý řetěz**, jenž se musí zachvívat v tomto zákoně!

Tak může dojít k tomu, že vůdce z vyšších míst zprostředkuje vám něco skrze tento řetěz, nebo lépe řečeno skrze vlákna tohoto řetězu. To se však děje jen tehdy, když se jedná o zcela zvláštní věci. Provedení nastává však vždy v rámci

neposunutelných zákonů, protože není vůbec žádné jiné cesty.

Je to žebřík, po kterém se musí jít příčku za příčkou, vzhůru a dolů, a není vůbec žádné jiné možnosti. O ději u mediálních schopností dám zvláštní vysvětlení. Toto sem nepatří.

Pro pozemské lidi spočívá milost zákona v tom, že má vždy nějakého vůdce, který zcela přesně zná chyby, kterými vedený trpí, protože byly také i jeho, a on všechny **následky** těchto chyb již prožil.

Proto je schopen také poradit a pomoci ve všech případech z vlastní zkušenosti. Může ochránit tohoto takto jím vedeného také před mnohým, za předpokladu, že tento dobře dbá jeho skrytého naléhání nebo napomínání; neboť ho nesmí nutit. Smí pomáhat také jen **tam**, kde vedený člověk má v sobě přání, touhu nebo prosbu po tom, jinak ne. Musí nechat pozemskému člověku rozhodnutí svobodné vůle, také opět podle zákona, na který sám zůstává vázán. Vázán opět vzájemným působením, které mu vůbec může dát něco pocítit teprve **tehdy, když vy svým chtěním na to naléháte**.

S vyzařováním tohoto vašeho chtění napínají se vlákna, která vás spojují s vašimi vedeními. Jen skrze tato vlákna cítí váš vůdce pak **s** vámi a jen po **této cestě** vás může také podepřít. Není schopen vás od něčeho odvrátit, nýbrž jen posílit a podepřít! Při tom je také podmínka, že se tím **nejdříve a vážně** sami zabýváte. Nemyslete si, že to je tak snadné!

V takovýchto dějích spočívá pro vůdce kromě této veliké milosti v možnosti vykoupení také ještě mnohdy trest, když nějakým způsobem **musí spolucítit**, že i navzdory jeho varování

jednáte jinak, právě tak, jak on sám kdysi jednal. Tím prožívá ve vás opakování, které ho zarmoutí, avšak posiluje a dává uzrát v jeho předsevzetí již nikdy takto nechybovat!

O to větší je však také jeho radost, pokud na vás spoluprocítí **úspěch** vedení. Tím je také vykoupen ze své viny.

Po takovémto oproštění nastupuje výměna vašeho vedení; neboť mnoho těch, co jsou na onom světě, čeká na to, aby směli vést pozemského člověka, aby při tomto pomáhání uvolňovali svou vlastní vinu. Avšak přání po oproštění samozřejmě **nesmí být hybnou silou** k touze po vedení! Pokud ho to má uvolnit od nějaké viny, pak je k tomu potřebné, aby to chtěl skutečně **z lásky k bližnímu**, aby tento byl uchráněn před následky falešných pozemských cest! Teprve když je obyvatel onoho světa **tak** daleko, smí **pak** vést pozemského člověka a přichází pro něj oproštění jakožto milost za jeho dobré chtění! A tato nutnost, jakož i pozdější povolení spočívá v účincích jeho osudových vláken samotných, které se řídí podle druhu jeho vyzařovaného chtění v nejdokonalejší spravedlnosti.

Nesmíte zapomenout, že potom mimo pozemskou tíži je všechno jen neustálé **prožívání!** Tam přestává rádobý chytrácké rozumové myšlení. Proto je všechno pravé. Nedochází k tomu, aby lidský duch tam mohl v tom chtít jednat ještě **vypočítavě**, nýbrž ve všem skutečně prožívá! **Bez rozvažování**, přesně tak, v jakém současném stavu se nachází.

Tak je tomu u tohoto **jednoho** druhu vůdců. Pak jsou druhy, které jsou s vámi obzvlášť silně spojeny a které jste snad znali již na zemi. Příbuznost při tom přece nic neznamená. Avšak pozemský **pojem** tělesného pokrevního příbuzenství navazuje

mnoho pevných vláken, která vás pak drží svázané po nějaký čas.

Jen **pojem**, který jste si sami vytvořili, svazuje, ne snad příbuzenství, jak jste si doposud mysleli. Váš pojem o tom vytváří vlákna nebo vaše láska, vaše nenávisť, a tím dochází k tomu, že také zesnulí příbuzní vás mohou ještě vést.

Avšak musí být schopni vést, musí vám **dát** něco skrze vlastní prožití; neboť jinak vést nemohou. Jen to, že na vás lpí, k tomu nestačí.

Spolupůsobí však při tom opět mnohé. Je tak možné, že vás na zemi někdo nějakým způsobem falešně vychovával. Zůstává tím s vámi spoután. Dospěje-li v tom po svém odloučení k vlastnímu poznání svých chyb, tak táhnou ho tato vlákna k vám. Nazvěme je zároveň vlákny **lítosti**! Teprve když on dokáže vás v tom změnit, bude také od nich oproštěn, ne dříve.

Pokud však toto falešné, které jste se od něj naučili, neodložíte, nýbrž to opět přenesete na své děti, tak bude tím s vámi ještě také vázán na tyto děti a tak dále, až se mu konečně jednou přece podaří na některém dítěti svou chybu napravit.

Tak existuje mnoho způsobů, které vám přivádějí vůdce, kteří všichni mohou sloužit jen k vašemu dobru, jakmile dbáte na jejich tiché působení. **Nutit** nemohou vás však **nikdy**, nýbrž tvoří v působení pro vás „**svědomí**“, které vás napomíná a varuje!

Dbejte na to! Činnost vůdce tvoří část vašeho svědomí, jehož původ a také způsob jste tak nikdy nemohli správně vypátrat. Nuže, dávám vám dnes jedno vlákno k tomu do ruky.

Tím rozhodujícím pro druh vůdce je jako všude v tomto

stvoření vždy jen **příslušný stav samotného** vedeného lidského ducha. Čím výše v sobě pozemský lidský duch dozrává, tím výše může sám vystoupit, i když se to děje pozemsky **neuvědoměle**, jako je tomu téměř vždy.

Kde je nyní **hranice** vlastního a bezpečného vystoupení ducha, tam je úroveň dotyčného vůdce, který se mění se zralostí vedeného lidského ducha. Vůdce bude stát ve svých vlastních zkušenostech vždy o půl stupně výše než ten, koho smí vést nebo také vést musí. Avšak jednotlivé případy jsou **tak** rozličné, že by bylo falešné, kdybych chtěl jmenovat a vysvětlovat zcela určité případy. Mohli byste tím být zmateni, protože byste se pak zcela určitými obrazy vážali jen na **pevně stojící** představy.

Z tohoto důvodu vás obeznamuji jen se samotnými účinky, aniž bych v tom popisoval zcela určité druhy. Tímto způsobem zůstanete ve vědění o tom zcela volní a nespoutaní; neboť se vám to všechno přece později v tak mnohých formách ukáže při vlastním prožití. —

Pro povolání ke službě Grálu je mnohý děj poněkud jiný, přestože působící zákony nelze při tom obcházet. Při tom však zasahuje povzbudivě **Božské určení**, které je spojeno s velkým umocněním síly. Avšak jak bylo řečeno, nedá se při tom obejít jediný zákon. Všechno je jen **urychleno** tak, že to pro člověka hraničí se zázrakem.

Při povolání nastupuje vždy ihned nový, silný vůdce z Grálu a tento **posiluje** působí se svou čistou silou **na všechny vůdce**, kteří jsou s tímto povoláním spojeni, vždy v **tom** směru, kterým se povolání musí dát, aby dosáhl cíle splnění své služby.

V rostoucím zrání takového povolání nastává v jeho zdánlivě čekatelské době také oprošťování doposud na něj vázaných vůdců a jiných průvodců, kteří z toho mají rovněž zvlášť bohatý užitek a mohou se radovat.

Proto je pro povolání nutná často dlouhá doba přípravy; neboť ve zdánlivé nutnosti čekání nastává oproštění od všeho, co povolánímu může bránit nebo ho brzdit, aby mohl dosáhnout počátku splnění jeho cíle, tedy jeho vlastní služby také v pravou hodinu.

Netušíce o této veliké, často velmi namáhavé práci svých vůdců z Grálu prochází povolání svou dobou přípravy velmi často s netrpělivostí a nedočkavě vyhlíží čas, který vyžaduje započetí vlastní činnosti. Ano, oni ani necítí, že v této nutné době se budou muset nejprve očistit od tak mnohého, co by jinak pro ně muselo vyžadovat stovky pozemských let.

Necítí také, že jejich **duše** to všechno **skutečně prožívá**, a každé nové oproštění, které se při tom ukáže velmi často symbolicky jako potíže na zemi v hrubohmotnosti, zdá se jim jako nepotřebné obtěžování, zatímco by museli jásavě děkovat, protože v tomto lehkém způsobu pozemského boje nebo starostech jsou jim odnímána osudová vlákna, která by je jinak musela mnohem více těžce zasáhnout!

Nevidí v tom nevýslovnou lásku a velikou pomoc, nýbrž reptají, ano, jsou dokonce pohoršeni tím, že je něco takového ještě mohlo potkat, protože přece neznají souvislost, nýbrž očekávali, že ihned po povolání budou mít na růžích ustláno a že budou nedotknutelní vůči všem nepříjemnostem země!

Avšak tím se jim urovnává cesta ke spáse a sami jsou tím posilováni. Skrze svou nedočkavost si při tom jen pokládají na cestu nové kameny, které musí nejprve opět odvalit, než mohou pokračovat v nutném průběhu svého osvobození.

Řekl jsem vám již často, že při povolání spustí se mezi vás a doposud utkaná vlákna světlá stěna. Světlá stěna vás chrání před nejsilnějšími účinky všech zlých druhů vašich osudových vláken, která se musí zrychleně uvolnit v době příprav. A v tomto nutném urychlení by se na vás ničivě zřítily, pokud byste při tom neměli jako štít tuto světlou stěnu.

Půjdete-li s důvěrou cestou, která je vám ukázána, v radostné touze po službě, která leží před vámi, tak se vám nestane při oprošťování nic vážného. Ochabnete-li však svou nedočkavostí nebo selžete-li v nutnosti zdánlivého čekání, které ve skutečnosti žádným čekáním není, nýbrž naopak horečnou činností, tak stáhne se tato světlá stěna opět zpět a uvolní řítící se vlákna, která se ženou k **rychlejšímu** rozuzlení, protože urychlení nemůže být opět zastaveno.

Zřítí se pak v plné síle, těžce vás zasáhnou ve svém takto zrychleném účinku, který se znovu nedá svést do pomalejších drah, poté co byl k tomu silou Světla podnícen. Tím může vás to zničit, vždy podle druhu osudu, který vás čekal.

Spočívá to ve veškerém prostém dění zákonitých účinků a vypadá to pak jako rychlý trest pro toho, kdo selhal, jak se to jeví nevědomým, zatímco to jsou jen urychlená vybavení skutečného osudu, před jejichž silou by však takto postižený zůstal uchráněn silou Světla, pokud by se o ni snažil.

Toto odbočení mého výkladu o duchovním vedení **povolaných** však nemá co dělat s popisem **normálního** postupu v běhu zákonů tohoto stvoření; neboť povolání jsou **výjimky**, u kterých je každý děj urychlen skrze Boží sílu.

Chceme zatím zůstat u **všeobecných** druhů vedení. Současný vůdce bude na žebříku vždy stát směrem vzhůru na **nejblíže vyšším** stupni a je současně s vámi nějakým způsobem svázán, ať už také jen skrze stejnorodost.

Jakmile se mohl jeden vůdce od vás oprostít, nastupuje sem ihned nový. V mnohých případech to jsou takoví, kteří na sobě měli nějakou jinou vaši chybu než tu, ze které se mohl oprostít předcházející vůdce. Není tím tedy vůbec řečeno, že při oproštění jednoho vůdce musí následně přicházející stát na vyšší úrovni než předcházející.

Vyšší vůdce může k vám přijít jen tehdy, když **také vy** mezitím dosáhnete duchovně vyššího stupně; neboť vůdce nemůže nikdy stát pod vámi, avšak často **vedle** vás. On je jen skrze vlastní prožití **zkušenější než vy**, naprosto ne vždy však o celý stupeň výše; neboť vám přece musí ještě **rozumět**, musí být schopen s vámi ještě spolucítit, nebo lépe řečeno **vctítit** se do vás, a to podmiňuje, že nemůže být od vás příliš vzdálen!

Při určitém vědění o neochvějné zákonitosti ve stvoření si snad nebude žádný člověk domýšlet, že je bezprostředně spojen se Synem Božím, Ježíšem, což lidskému duchu **vůbec není možné!**

Avšak toto přednostní právo osobují si pro sebe právě mnohá menší média, aniž by věděla, že by nemohla snést ani sílu **přiblížení** se! A tisíce samolibých lidí nechá se těmito omyly

omámit a svést, protože jsou jim příjemné a poněvadž se v takovýchto sebeklamech rádi sluní; neboť se jim tím přece lichotí.

Moje vysvětlení nemá s tak mnohými zmatenými žvásty trochu mediálních lidí co dělat. Mluvím jen o vážných vedeních, a nikoliv o žvanilech, kteří se ještě také nacházejí mezi **těmi** zesnulými, kteří **silně** zalidňují **nejbližší okolí** této hrubohmotné země. To je další kapitola, kterou budeme příležitostně ještě blíže zkoumat.

Dávám vám jen všechno to, co skutečně může prospět, a co vás proto vede vzhůru. Těch oddílů, které vůbec nepotřebujete blíže znát, dotkneme se jen lehce. Prozatím nezasluhují, aby byly vůbec zmíněny.

Že se však lidé právě tím tak rádi zaměstnávají, nejraději to poslouchají, je jen smutná známka nynějšího duchovního úpadku. Nechte běžet takové blouznivce, kteří se chtějí na tom jen obveselovat nebo zahalovat do samolibého pohodlí, ve kterém nemůže nikdy spočívat vzestup ani možnost k němu. Žvanilové z onoho světa zdržují vás jen od vážného jednání a vážného myšlení; neboť je to jejich svéráznost, protože také oni promarnili a vyplýtvali svůj čas, místo aby ho s díky vyplnili k užítku.

Bude pro ně velikým zděšením, když náhle poznají, že musí sklouznout dolů jako neschopní pro novu dobu.

Souhrnně chci vám ještě jednou říci:

Nejprve jsou to jen **pomocníci**, kteří skrze stejný druh **vašich chyb** se mohli s vámi dát spojit, a teprve později, když nevělečete s sebou více žádných chyb a nesete v sobě jen touhu

po světlých výšinách, teprve **pak** přichází pro vás v úvahu vlastní **vůdcové**, kteří jsou spojeni skrze stejný druh **vašich předností** a **ctností**.

Tito vedou vás vpravdě teprve vzhůru tím, že posilují vaše ctnosti a působí na vás v tomto skrze svou velkou sílu jako mocný magnet.

Teprve **to** jsou pak vůdcové, které skutečně můžete nazvat **vůdci**! Drží vás sice již nyní pevně tajemným, vám zcela neznámým způsobem, protože jejich síla vede celým vesmírem. Avšak drží samozřejmě také jen ty, kteří v sobě ještě živě nesou **ctnosti**, které nejsou příliš zasypány.

O těchto vůdcích však nemůžete zde na zemi ještě hovořit, protože pro vás přece musí v první řadě ještě **pomocníci** rozvinout svou činnost, aby vás podpořili, abyste byli schopni očistit svůj oděv ode vši špíny, kterou jste si na sebe přitáhli. Tito všichni pomocníci mají však **sami** ještě co vyrovnávat, což pro ně nastává v jejich pomoci vám.

Nade všemi těmito však stojí již skuteční vůdci, kteří vás očekávají a kteří vás mezitím drží, abyste se při vaší velké očistě nezřítily a nezahynuly v ní.

Také zde působí to všechno v zákoně přitažlivosti stejného druhu! Jsou to **prastvoření**, kteří takto mocně působí.

Například **ten** prastvořený, který ztělesňuje hrdinství, působí takto na **všechny** později stvořené, kteří v sobě nesou hrdinství jako ctnost, a ostatní vždy ve svém zcela určitém druhu.

Prastvořený v říši čistě duchovního je vždy sám za sebe

jeden pro každý druh. Působí ve svém záření pak na **skupiny** stejného druhu ještě v čistě duchovním, které se nalézají dále dolů. A **skupiny** každého druhu jsou pak ještě dále dolů také v ráji mezi hotovými později stvořenými, vyvinutými lidskými duchy, a odtamtud rozšiřují se pak záření stále dále dolů do celého pozdějšího stvoření, k těm, kde ještě mohou nalézt spojení.

Tak je v čistě duchovním na nejvyšším místě pro jednu ctnost vždy jen **jedno** ztělesnění, které je v tom **vůdcem** pro **všechny** lidské duchy stejného druhu! A tito nemnozí jsou teprve **skutečnými** vůdci, avšak jen v nejčistší, obsáhlejší věcnosti skrze své vyzařování, **nikdy ne osobně**.

To všechno je také v Poselství jasně již řečeno.

Ani prastvořeného nemůže tedy člověk označit za svého **osobního** vůdce. To by bylo falešné. A o co méně Ježíše, Syna Božího.

Lidé, obeznamte se konečně s tím, že z tohoto velkého, skutečného vedení mohou něco pozorovat jen skutečně probuzení v pravém vědění, které dává **přesvědčení**. A ne každý je v duchu skutečně vzkříšen a tím znovuzrozený, kdo se tím chlubí!

Je mnohem lepší, když nejprve hovoříte o **pomocnících**, kteří vám stojí mnohem blíže než vůdci a kteří vám přináší veliký užitek v ohromné námaze, kterou si dávají kvůli vám! Podejte jim radostně a vděčně svou ruku a slyšte jejich napomínání, které je částí vašeho svědomí!